

Kalbimin Efendisi

Peygamberimizin (sav)

Çocukluğu ve
Gençliği

Salih Suroç

Siyer Ödüllü Yazar

İÇİNDEKİLER

1. Bölüm

Yenilmiş Ekin Yaprağına Dönüşen Ordu	9
--	---

2. Bölüm

Her Şey O'nun ^(sav) Doğumunu Bekler Gibiydi	19
Olağanüstü Olaylar	23
Ahmed'in Yıldızı Doğdu	25
Kâbe'deki Putlar Devrildi	27
İran Topraklarındaki Garip Olaylar	29

3. Bölüm

Yumuşak Huylu Sütanne	35
O'nunla ^(sav) Gelen Bereket	39
Halime'nin Evinin Bereketi	41
Yayla, Yağmura Kavuştu	43
Anne Kucağı Bir Başkadır	47

4. Bölüm

Annesiyle Geçen Günler	53
Babasının Mezarını Ziyaret	57
"Bu Çocuk, Beklenen Peygamber Olmalı!"	63
Mekke'ye Dönüş ve Annesinin Vefatı	67

5. Bölüm

Dedesinin Yanında	73
Bilge Seyf'in Haberi	77
Dedesinin Vefatı	83

6. Bölüm

Amca Ocağında	87
Sevgili Peygamberimiz'in ^(sav) Çobanlığı	91

7. Bölüm

Allah'ın ^(cc) Koruması Altındaydı	95
İlk Dış Seyehati ve Rahip Bahîra'nın Tespitleri	101

8. Bölüm

Haksızlığa Karşı Duruşu	109
Ticaret İçin İkinci Yolculuğu	115
Ve Mutlu Yuva	123
Zeyd'in Tercihi	129
Kâbe'deki Hakemliği	135

ÖNSÖZ

Peygamber Efendimiz^(sav), çocukları ve gençleri çok severdi. Nerede bir çocuk görse onunla konuşurdu ve başını okşayarak sevgi ve şefkatini belli ederdi. Gençlere de özel ilgi gösterir, onlara öğütler verirdi.

O^{'na}(^{sav}) ilk iman edenlerin çoğu Mekke'nin gençleriydi. İman ve Kur'an'a hizmette hayatları boyunca sürekli ön saflarda yer alan Hazreti Ali, Hazreti Zübeyr b. Avvam, Abdullah b. Mes'ud, Mus'ab b. Umeyr, Sa'd b. Ebî Vakkas Müslüman olduklarında sırasıyla sekiz, on beş, yirmi, on yedi ve on dokuz yaşlarındaydılar. Peygamber Efendimiz^(sav),

“...Bana gençler iman etti, yaşlılar karşı çıktı.” buyurmuşlardır.

O^(sav), İslam toplumunun vahiy ile istediği kıvama gelmesinde, dinî değerlerin yaşanmasında ve yayılmasında gençlere büyük görev ve sorumluluk vermiştir. Mesela, henüz yirmili yaşlarda bir delikanlı olan Hazreti Mus'ab'ı Medinelilere İslam'ı öğretmek için muallim olarak göndermiştir. Tebuk seferinde, içinde Hazreti Ebubekir ve Hazreti Ömer gibi fazilette herkesten önde gelen sahabelerin bulunduğu ordunun başına henüz yirmi yaşında olan Hazreti Üsame'yi kumandan tayin etmiştir.

Peygamber Efendimiz'in^(sav) hayatını bilmek ve O'nu^(sav) Kur'an'ın bize tavsiyede bulunduğu manada tanımak her Müslüman için elbette oldukça önemlidir. Gençlerin O'nu^(sav) bilmesi ve tanınması ise bana göre çok daha önemlidir. Zira bir genç ancak O'nu^(sav) bilerek, tanıyarak ve O'nun^(sav) mesajını doğru algılayarak akıl ve kalbe baskın gelmeye çalışan, meşru olmayan his ve heveslerinin esaretinden kurtulur; yaradılışına uygun, doğru ve düzgün bir hayat rotası izleyebilir.

Yüce Allah^(cc), Kur'an'da Peygamber Efendimiz'i^(sav) bize her yönüyle örnek bir insan olarak gösterir.

“Hakikaten Allah'ın Resûlü sizler için, Allah'a ve ahiret gününe kavuşmayı umanlar ve Allah'ı çok zikredenler için mükemmel bir örnektir.” (Ahzâb Suresi, 21)

Yüce Allah^(cc), O'nu^(sav) müstesna bir surette, yarattığı gibi terbiye etmiş, eğiterek en mükemmel ahlak sahibi kılmış ve yaşayışını bizler için örnek olarak ortaya koymuştur.

O^(sav), doğumundan vefatına kadar Yüce Allah'ın^(cc) gözetimi ve denetimi altında tertemiz bir hayat sürmüştür.

Üç kitaplıktan oluşan Kalbimin Efendisi dizisi ile Sevgili Peygamberimiz'i^(sav) anlatmaya çalıştım... Dizinin ilk kitabında Peygamber Efendimiz'in^(sav) çocukluğunu ve gençliğini, ikinci kitabında Peygamberliğinin Mekke Dönemi'ni, üçüncü kitabında ise Peygamberliğinin Medine Dönemi'ni anlatmaya çalıştım... Bu çalışmanın, yüreklerinde Peygamber^(sav) sevgisi bulunan siz gençlere yararlı olmasını Yüce Rabbim'den^(cc) niyaz ederim...

Salih SURUÇ

1. Bölüm

Yenilmiş Ekin Yaprağına Dönüşen Ordu

*“Böylece Allah, onları yenilip çiğnenmiş
ekin yaprağına çeviriverdi.”
(Fil Suresi, 5)*

571 yılının sıcak bir pazar günüydü...

Mekke önlerine, büyük bir ordu gelip konaklamıştı. Orduda kocaman filler vardı. Şehir halkı şaşkındı. O ana kadar böylesine büyük bir ordu görmemişlerdi.

Mekke'nin lideri Abdülmuttalib, yaşananları görüşmek üzere şehrin ileri gelenlerini etrafına topladığında bir atlı çıkageldi.

“Komutanımız Ebrehe, görüşmek için şehrin liderini yanına çağırıyor.” dedi.

Oradakiler, Ebrehe'nin adını önceden duymuşlardı. O, Habeşistan devletinin Yemen valisiydi. Onunla Mekkeliler arasında herhangi bir düşmanlık yoktu. Peki, Ebrehe ordusuyla Mekke önlerine kadar neden gelmişti?

Şehrin ileri gelenleri, liderleri Abdülmuttalib'in onunla görüşmesini istiyordu.

“Git konuş.” dediler.

“Bu adamın geliş nedenini anlayalım.”

Öyle yaptı Abdülmuttalib. Ebrehe'yle konuşmaya gitti.

Bir hayli yaşlı olmasına rağmen heybetinden ve cesaretinden bir şey kaybetmemiş olan Abdülmuttalib, Ebrehe'ye sordu:

“Neden buralara kadar geldin? Söyle de anlayalım.”

Ebrehe alaycı bir sesle,

“Adın ne senin ihtiyar?” dedi.

“Adım Abdülmuttalib. Mekke'nin reisi ve Kâbe'nin hizmetçisiyim.”

“Bak Abdülmuttalib...” diyerek söze girdi Ebrehe.

“Sizinle bir meselem yok. Sizinle savaşmak niyetinde de değilim. Sadece Kâbe'yi yıkmaya geldim!”

“Şaşırdım doğrusu... Kâbe'yi neden yıkacaksın ki?”

Ebrehe köpürdü.

“Neden olacak! Yaptırdığım kiliseyi içinize sindiremediniz. Halk oraya yönelir de Kâbe’nize ilgi azalır diye korktunuz. Bunun için de adam gönderip kilisemizin içini pislettiniz.”

Abdülmuttalib’in şaşkınlığı daha da arttı.

“Ne adamı, ne kirletmesi? Böyle bir olaydan kesinlikle haberimiz yok!” diyerek Ebrehe’nin söylediklerine karşı çıktı.

Söz konusu kiliseyi Ebrehe yaptırmıştı. Ebrehe’nin, Mekke önlerine kadar gelmesine sebep olan olaylar ise şöyle gelişmişti:

Hristiyan Ebrehe, halkın Kâbe’ye ilgisinden rahatsızmış. Günlerce, aylarca bu ilgiyi azaltmanın çarelerini arayıp durmuş.

Uzun uzun düşünüp taşındıktan sonra büyük bir kilise yaptırmaya karar vermiş. Nihayetinde dışı kıymetli taşlarla donatılmış, içi altın ve gümüşle süslenmiş eşsiz bir kilise çıkmış ortaya.

Günler, aylar geçmiş...

Böylesine görkemli bir kilisenin, her tarafta duyulmuş ama kutsal Kâbe’yi ziyaret edenlerin sayısında bir azalma olmamış. Ebrehe’nin yaptırdığı kilise, Kâbe gibi ilgi görmediğinden Ebrehe de umduğunu

bulamamış. Kızgınlığı gün geçtikçe artmış.

Üstüne üstlük kiliseyi görmeye giden birileri, kilisenin içini kirletince Ebrehe büsbütün çileden çıkmış. Bu çirkinliği Arapların yaptığını düşünmüş.

“Halkı, Kâbe’den kiliseye yönlendirmek istediğim için bu işi Arapların yaptığına eminim. Ben de onların Kâbe’sini yerle bir edeceğim. Yeminle söylüyorum, yerle bir edeceğim!” deyip yola çıkmış.

Çok geçmeden de ordusu ile Mekke önlerine gelmiş.

Gerçekten de Abdülmuttalib’in dediği gibi Mekke halkının ve diğer Arapların bu olayla bir ilgisi yoktu. Sadece haddini bilmez birkaç kişi, kilisenin içini kirletme densizliğinde bulunmuştu.

Ebrehe, bu olayı Arapların yaptığını inanmıştı bir kere... İçinde kocaman fillerin de bulunduğu ordusunu işaret etti.

“İşte ordum! Görüyorsun... Kâbe’nizi korumak için bana karşı koymayı düşünmeyin sakın! Böyle bir şeye kalkışırsanız şehrinizi de yerle bir ederim bilesiniz.” dedi öfkeyle.

Abdülmuttalib, bu öfke karşısında bile soğukkanlılığını koruyarak,

“Hayır, sana karşı koymayı düşünmüyoruz.” dedi.

Ebrehe hafiften gülümsedi.

“Akıllı biri olduğunu anlamıştım zaten. Böyle bir işe kalkışmak pek akıllıca olmaz.” deyip sordu:

“Peki, benden bir isteğin var mı?”

“Evet... Adamların, develerimize el koymuş. Onları geri vermeni istiyorum!”

Ebrehe, korkunç bir kahkaha attı.

“Ben, kutsal Kâbe’nizi yıkmaya geldim, diyorum. Sen ise develerinin derdindesin.” dedi.

Abdülmuttalib onun kahkahasına aldırmadı.

“Ben develerimin sahibiyim. Kâbe’nin değil... Kâbe’nin sahibi Yüce Allah’tır ve inanıyorum ki onu senden koruyacaktır.” diye cevap verdi.

Öfkesi daha da arttı Ebrehe’nin.

“Onu, bana karşı kimse koruyamaz!”

Abdülmuttalib’in de ses tonu sertleşmişti.

“Orası beni ilgilendirmez. İşte sen! İşte O!” dedi Mekke’nin reisi.

Ebrehe bir süre sustu. Belli ki Abdülmuttalib’in sözlerinden etkilenmişti. Adamlarına,

“İhtiyarın ve halkın develerini geri verin.” diye emretti.

Bunun üzerine Abdülmuttalib şehre geri döndü. Herkes merak içinde bekliyordu onu. Olup bitenleri Mekkelilere anlattı.

“Ebrehe’nin niyeti bizimle savaşmak değilmiş. Kâbe’yi yıkacağını söylüyor. Ama yine de askerlerinin bize zarar vermesinden endişe ediyorum. Tedbirli olmamızda yarar var.” dedi.

Sonra ellerini gökyüzüne doğru açıp ekledi:

“Onu, Kâbe’nin sahibi ile baş başa bırakalım.”

Bu sözlerinin ardından Kâbe’ye gitti Abdülmuttalib. Kâbe kapısının halkasını tuttu.

“Allah’ım! Bir insan dahi evini barkını korur. Kâbe de Sen’in evin. Sen de onu koru! Onu Sen korumazsan bizde koruyacak güç yok! Bizi de bu zalime karşı mahcup etme!” diye yalvardı.

Halk tedirgindi. Ebrehe, Kâbe’yi ordusunda bulunan kocaman fillere yıktıracaktı!

En önde Mahmud adlı bir fil vardı. Fillerin en irisiydi. En çok da ona güveniyordu Ebrehe.

Orduya saldırı emrini verince Mahmud bir adım bile ileri gitmeden yere çöktü. Onu yeniden ayağa kaldırmaya çalışanların çabası boşunaydı... Fil, Kâbe’ye doğru yürümek istemiyordu!

Yönünü Yemen'e çevirdiklerinde kalkıp yürümeye başladı. Tekrar Mekke'ye çevirdiklerinde ise yine olduğu yere çakılıp kaldı. Tek adım olsun atmıyordu!

Askerler şaşkındı. İçlerinden bazıları fena hâlde korkmuştu.

“Bu işte bir iş var.” diyorlardı.

Yine de ordusuyla Kâbe'ye doğru yürümekten vazgeçmedi Ebrehe.

Gücüne ve ordusuna güvenip kasıla kasıla Mekke önlerine kadar gelmişti. Yüce Allah'ın^(cc) sonsuz gücünü hesaba katmamıştı. Onun askerleri vardı da Yüce Allah'ın^(cc) askerleri yok muydu?

Vardı elbet... Allah'ın^(cc) gökyüzünde ve yeryüzünde, sayılamayacak kadar çok askeri vardır.

Kur'an “Göklerin ve yerin askerleri Allah'ındır.” der.¹

Yağmur, rüzgâr, dağ, taş, deniz... Hepsi O'nun^(cc) askerleridir. O'ndan^(cc) emir alınca önlerine çıkanı perişan ederler. Tıpkı Hazreti Nuh, Hazreti Musa ve Hazreti İbrahim Peygamberlerin döneminde olduğu gibi...

Nuh Peygamberi'n kavmi onu dinlememiş, ona eziyet edip hakaretlerde bulunmuştu. Bu kişilerin arasında ne yazık ki Nuh Peygamberin hanımı ve öz oğlu da vardı.

1 (Fetih Suresi, 7)

Bu zulme ve inkâra bir son vermek için Yüce Allah, Nuh Peygambere bir gemi yapmasını ve ona inananlarla birlikte bu gemiye binmesini buyurdu. Nuh^(as) ve beraberindekiler gemiye bindi.

Yüce Allah yağmura emretti. Gökten, bardaktan boşanırcasına yağmur yağmaya başladı. Yerden sular fıskırdı. Bir anda dağ gibi dalgalar yeryüzünü kapladı.

Sonra Yüce Allah,

“Ey yer, suyunu yut! Ey gök, suyunu tut!” diye yeniden emretti.

Yer, suyunu yuttu; gök, suyunu tuttu. Nuh Peygamberin ve inananların bindiği gemi, limana yanaştığı gibi bir dağa oturuverdi. Böylece onlar hiçbir zarar görmeden bu tufandan kurtuldular. Geri kalanların hepsi dalgaların arasında kaybolup gitti.

Bunun gibi, kendini tanrı ilan eden Firavun ve ordusunun başına gelenler de Allah’ın yeryüzünde pek çok askeri olduğunun ispatıdır.

Firavun, Musa Peygamberi ve inananları yok etmek için onların peşine düştüğünde Yüce Allah, Kızıldeniz’e ikiye ayrılmasını emretti. Musa Peygamber ve inananlar selametle denizi geçtiler. Onları yakalamaya çalışan Firavun ve ordusu denizin tam ortasına gelmişken bu kez Yüce Allah, denize “Birleş!” emrini verdi. Bu emirle deniz birleşti, bir-

den Firavun'un ve askerlerinin üzerine kapanıverdi.

Ya İbrahim Peygamberi ateşe atan Nemrut? Yüce Allah "Ey ateş! İbrahim için serin ve esenlik ol!" diye emretti de ateş İbrahim Peygamberi yakmadı.

Buna karşılık Allah; kibirli, gururlu ve kendini ilâh gibi gören Nemrut'u da bir küçük askeriyle, sinekle, mahvetti.

Kibirlerinin esiri olup Allah'ın gücünü unutan nice-
celeri... Hepsi de Allah'ın gücü karşısında perişan
olup gitti.

Şimdi sıra, burnu havalarda olan Ebrehe'deydi...

Yüce Allah^(cc), askerlerinden olan bir kuş ordusuna emir verdi. Kırlangıçlara benzeyen bu kuşlar, birden Ebrehe'nin askerlerinin tepesinde bitiverdi. Her bir kuşun gagasında ve pençesinde nohuttan küçük, mercimekten büyük birer taş vardı.

Kur'an bu kuşlardan Ebabil, attıkları taşlardan ise pişkin tuğladan yapılmış taşlar diye bahseder.

Ebabil kuşları, Allah'ın^(cc) emriyle pişmiş sert taşları Ebrehe'nin ordusunun üzerine mermi gibi yağdırmaya başladı.

Ebrehe de ordusu da şaşkıındı. Minicik taşlar, askerlerin vücudunu delip geçiyordu. Askerler canlarını kurtarmak için kaçmaya başladılar. Bu kaçış faydasızdı... Kuşlar peşlerini bırakmadı, hepsini attıkları taşlarla mahvetti.

Ebrehe de kuşların attığı taşlardan nasibini aldı. Yaralandı ve yurduna döndükten sonra da çok geçmeden öldü.

Fillerden sadece Mahmud adındaki fil yara almadan kurtulmuştu. Kim bilir belki de Kâbe üzerine yürümediği için Yüce Allah^(cc), hayatını bağışlayarak mükâfatlandırmıştı onu.

“Fil Olayı” adıyla tarihe geçti bu olay. Olağanüstüydü... Anlamlıydı... Çünkü bu olaydan yaklaşık elli gün kadar sonra Peygamberimiz^(sav) bu şehirde dünyaya gelecekti. Kâbe, kıblesi olacaktı. Yüce Allah^(cc), elbette Sevgili Peygamberinin^(sav) namazlarında yöneleceği Kâbe’yi kirli ellerin yıkmasına izin vermeyecekti. Dedesi Abdülmuttalib sanki bunu hissetmişti de,

“Allah elbette onu koruyacaktır.” demişti.

Ve Allah Kâbe’yi zalimlerden korudu...